

Een meesterstunt in Mexico

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in een toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New-York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hong-Kong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheimagent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Een meesterstunt in
Mexico*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1954

© Willy van der Heide, 1954

© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Frans Mettes

Omslagontwerp: baqap

ISBN 978 90 499 2720 2 (paperback)

ISBN 978 90 499 2752 3 (e-book)

NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Fraai verhaal door Arie Roos

‘Ons Rad van Avontuur gaat weer eens draaien,’ zei de dikke Arie Roos, half in zichzelf, opkijkend naar de kolossale witte gevel van het Lincolnhotel in Miami, Florida, USA. Het geweldige hotel lag in de felle, hete zonneschijn als een soort kaliefenpaleis in moderne stijl: acht verdiepingen hoog, met er bovenop televisieantennes, een dak-tuin en twaalf wapperende vlaggen. Het parkeerterrein vóór het hotel was overschaduwd door palmen en stond vol blinkende monsters van auto’s die bewaakt werden door neger-piccolo’s met glimmend zwarte gezichten.

Arie stond met de handen op zijn rug op het dikke grind, zijn bolronde gezicht eveneens glimmend, maar rossig in plaats van zwart. De sproeten bloeiden op zijn konen als de modderspatten op de witte lak van de lage, open Cadillac achter hem... die helaas niet van hém was. Arie was een heel eind komen lopen, want voor het klusje dat Jan Prins en hij binnen in dat reusachtige luxe-hotel moesten gaan opknappen, diende hij er verhit, stoffig en ietwat armetierig uit te zien. Jan Prins, die even was achtergebleven om een schoenveter opnieuw vast te strikken, kwam naderbij sjokken, stopte naast zijn dikke mede-avonturier en begon eveneens vol ontzag naar de majestueuze hotelgevel te staren. ‘Zeg, dikke... zien we er niet een beetje ál te stoffig en sjofel uit? Je hebt de kans dat ze er ons daar metéén weer uit laten smijten door vier gegalonneerde bellejongens plus een portier die een Buick rijdt van de foaien.’

‘Maken we eenvoudig keet. Dat past volkomen in onze rol... clandestiene immigranten. Zonder immigratiepapieren. Vermoeid en met hongerige magen.’

Jan Prins keek spottend scheef naar zijn dikke vriend.

‘Wil jij er echt hongerig uit gaan zien, dan moet je toch eerst een pond of zestig afvallen. Kom mee en kijk een tikje grimmig. Voel je wanhopig. Ten einde raad.’ Dikke Arie en bedachtzame Jan staken de met dik grind bestrooide oprijvlakte voor het hotel over, bereikten de schaduw van de dubbele rij palmen die als natuurlijke parasols kaarsrecht op wacht stonden en begonnen de zestien marmere treden naar de draaideur te beklimmen.

De man in jacquet achter de palissanderhouten receptiebalie zag eruit als een minister van Buitenlandse Zaken. Links en rechts van hem stonden assistenten met het voorkomen van hulpambassadeurs en die bezagen de twee naderende, bestofte Hollandse jongens nogal uit de hoogte. De minister zelf was daar té beleefd voor: zijn stem en gelaat verrieden totaal niets van wat hij dacht, toen hij antwoordde:

‘Mister Pereira? Ik meen dat hij in het hotel is, ja. Het is echter de vraag of hij bezoek wenst te ontvangen. Wordt u verwacht?’

‘Neen,’ antwoordde Arie kortaf. ‘Maar wij hebben een zeer belangrijke boodschap voor hem.’

De rechterwenkbrauw van de minister ging heel even omhoog, als twijfelde hij toch wel aan het belang van deze, door jongens overgebrachte, boodschap.

‘Wilt u die boodschap hier niet achterlaten?’

Arie schudde beslist het hoofd.

‘Daar is het te dringend voor.’

‘En te persoonlijk,’ voegde Jan Prins eraan toe.

De minister gaf een lichte wenk aan de assistent links van hem en wendde zich af. Hij achtte deze zaak blijkbaar niet belangrijk genoeg om verder zelf te behandelen. Zijn plaatsvervanger was eveneens ijselijk beleefd, maar merkbaar koel.

‘Wie kan ik zeggen dat er is?’

‘Roos,’ antwoordde Arie. ‘Arie Roos uit Holland. Met een dringende boodschap van mijnheer Cardozo uit Long Island.’

De assistent greep de hoorn van een der zes telefoons achter hem, draaide een nummer en sprak even op gedempte toon. Hij moest éénmaal herhalen wat hij had gezegd, en kreeg toen blijkbaar een kort en duidelijk antwoord, want hij legde snel de hoorn neer en keek beide jongens aan met een nieuwsgierige glans in zijn ogen.

‘U kunt meteen doorgaan. Kunt u het zelf vinden? Kamer nummer 614. Zesde etage.’

‘We zullen het best vinden,’ knikte Arie en begon de zevenhonderd vierkante meter met marmer betegelde hal te doorkruisen, gevolgd door Jan. Er waren vier liften, maar één ervan was voldoende voor hen. Het ding was overigens groot genoeg om een compleet circusnummer olifanten opwaarts in te vervoeren, met nog speling over voor het fanfareorkest.

Het tapijt in de lange gang van de zesde etage was zo mollig en dik, dat Jan zijn voeten al grijnzende overdreven hoog optilde, als liep hij

door sneeuw, en tegen Arie zei:

‘Illegale immigratiebandieten schijnen goed te verdienen, als die meneer Peraira er kamers in dit hotel van kan bekostigen.’

Arie keek schichtig over zijn schouders de gang op en af.

‘Ssst! Je weet nooit, wie er onverwacht een deur uit komt duiken en hoort wat je zegt.’

Jan keek bestraffend:

‘In hotels als deze duik je niet uit deuren, dikke. Hier schrijd je plechtstatig. Of je wordt in vergulde rolstoelen geruisloos gereden door witgeklede bedienden.’ Arie telde deuren af.

‘Zes-acht... zes-tien... Een hele tijd niks... Zes-veertien. Meneer houdt er een suite op na, zo te zien.’ Hij stond stil voor een rechtehoek glimmend palissanderhout met massief koperen nummers erop. ‘Kloppen we, of is dat niet deftig genoeg?’ Dat probleem werd metéén voor hen opgelost, doordat de betrokken deur openzwaaide en een man, met een wijnrode zijden kamerjas aan, zijn hoofd naar buiten stak. Hij had blijkbaar de gang af willen kijken, maar staakte zijn beweging toen hij beide jongens voor zijn neus vond en staarde hen zeker vier lange tellen aan, met evenveel uitdrukking in zijn bleekblauwe ogen als in die van een gekookte kabeljauw. Hij had dun, zwart, met vet op zijn hoofd geplakt haar, een zwart snorretje, en die hele vreemde, fletse vissenogen.

‘Wat moeten jullie hier?’ vroeg hij, bijna zonder zijn lippen te bewegen.

‘Wij komen voor mijnheer Peraira,’ antwoordden Jan en Arie, precies tegelijk, als hadden zij het dagen gerepeteerd. De man liet de dode blik van zijn ogen naar hun bestofte schoenen zakken en keek dan weer naar hun gezichten.

‘Met een boodschap van wie?’

‘Mijnheer Cardozo,’ zei Arie.

‘Juan Cardozo,’ vulde Jan aan. ‘Uit Brightwaters. Long Island.’

De man zwaaide de deur open, stapte opzij en maakte een kort, bevelend gebaar met zijn hoofd. Arie en Jan gingen binnen. De man in de rode kamerjas keek nog eenmaal de gang op en af, sloot dan de buitendeur af, vervolgens ook de binnendeur, schoof de handen in de zakken van zijn kamerjas en ging ruggelings tegen die deur aan hangen. Hij vroeg hun niet om te gaan zitten, maar bleef naar hen staan kijken. De kamer was groot, en geheel gestoffeerd in lichtgeel, met een eigeel vloerkleed, donkergele stoelen en een maïsgeel behang.

Drie dubbele glazen deuren stonden open en leidden naar een balkon met een stalen reling eromheen, beschaduwd door een oranje luifel.

‘Bent u mijnheer Peraira zelf?’ vroeg Jan tenslotte, toen dat stommetje spelen hem begon te vervelen.

De vis-ogige man drukte zich overeind met een schokkende beweging van zijn schouders, wandelde tot voor de middelste der open balkondeuren en bleef daar staan, zodat het van buiten vallende oranje licht zijn eigen gelaat in de schaduw liet, maar dat der jongens helder bestraalde.

‘Ik ben Peraira, ja. Maar wie, voor de drommel zijn jullie?’ Een licht geluid deed beide jongens met een ruk omkijken. Zij begrepen nu de reden van dat stommetje spelen... bijna onhoorbaar was, nadat zij zich hadden omgedraaid, een man achter hen geslopen. Eén hand van Peraira kwam uit een kamerjaszak te voorschijn met een kort, stomp pistool erin.

‘Blijf staan! Laat je zakken nakijken.’

Voor Arie en Jan (met enkele eersteklasse avonturen achter zich) was dit geen splinternieuwe situatie. Zoiets was hun vaker gebeurd. Zij vertrokken geen spier en bleven rustig staan terwijl de vingers van de man achter hen snel, maar vakkundig over hun kleren gleden en klopten.

‘O.K. baas,’ rapporteerde diens stem halfluid.

Peraira knikte en maakte met het pistool een gebaar in de richting van een donkergele driezitsbank. ‘Ga daar zitten en vertel wat je hier komt doen.’

Jan en Arie keken elkaar aan, alsof zij overlegden.

‘Ik het vertellen?’ opperde Arie.

Jan schokschouderde. ‘Best, hoor.’ Hij legde de enkel van één been op de knie van het andere, leunde achterover en geeuwde met groot vertoon van verveling, alsof de hele geschiedenis hem weinig kon schelen. In werkelijkheid klopte zijn hart een slag of veertien sneller dan normaal; hij vroeg zich inwendig af of Arie en hij zich deze maal niet in een ál te gevaarlijk wespennest hadden gestoken.

Arie stak van wal; zijn dik, rond gezicht zo argeloos mogelijk en zijn blauwe ogen breed en onschuldig open. ‘De zaak zit zo, mijnheer Peraira: Jan Prins hier en ik zelf zijn op de ‘Surfpride’ van Holland hierheen gekomen, en...’ Als het zijn bedoeling was geweest, metéén de belangstelling gaande te maken, had hij moeilijk een beter begin kunnen kiezen. Peraira, die een beetje in elkaar gedoken naar hen had

staan kijken, schoot kaarsrecht overeind, balanceerde even op zijn tenen, alsof hij een sprong wilde maken, en deed twee snelle passen naar hen toe.

‘Dat is...’ begon hij grommend, en keek snel omhoog naar de man die nog steeds achter de bank met de beide jongens stond. Peraira slikte de rest van zijn woorden in, ging dwars op de leuning van een gele fauteuil zitten, en begon op zijn onderlip te kauwen.

‘Ga door!’ beet hij hun toe. ‘Praat verder! Hoe kwamen jullie op de ‘Surfpride’ terecht?’

Arie bleef hem argeloos aankijken.

‘Omdat wij in Holland iets hadden uitgehaald, waarvoor we het land uit moesten.’

Peraira barstte ongeduldig uit:

‘Vertel dóór, zei ik je toch? Wát uitgehaald? En wat had dat met de ‘Surfpride’ te maken?’

Arie begon zijn zorgvuldig gerepeteerd verhaal af te draaien. Hij voelde zich weer eens kolossaal in zijn element. Als er verhalen moesten worden verteld, was Arie in topvorm, zoals menig bandiet in de verlopen jaren tot zijn schade had moeten ervaren. Het verhaal dat nu kwam, was een wonderlijke mengeling van waarheid en fantasie:

‘Kijkt u eens... een paar weken geleden hebben wij ons eindexamen gehaald op onze school een hbs in Holland. Het was prachtig weer, en alles bij elkaar werden we daar een tikje overmoedig van. Kunt u zich dat indenken?’

Peraira haalde diep adem en brulde:

‘Doet er niet toe wat ik me kan indenken! Praat verder!’

‘Jawel, mijnheer Peraira,’ zei Arie beleefd, met een gezicht of hij beslist zijn petje zou hebben afgenomen als hij er een op had gehad. ‘Zoals ik al zei, waren we in een nogal dulle bui, mijn vriend Jan hier, en ik. We hadden trek in een autorijtje om ons eindexamen te vieren, maar geen geld en geen auto. In Holland hebben we niet zoveel auto’s als de mensen hier in Amerika, ziet u...’

Jan Prins porde zijn vertellende, dikke vriend aan met goed gespeelde bezorgdheid.

‘Kom nou, Arie. Dat kan meneer Peraira niks schelen. Schiet op met je verhaal. We hadden geen geld en geen auto.’

Arie knikte hem opgetogen toe.

‘Precies zo. Om een uur of elf in de avond zwierven we over een van die Amsterdamse grachten – de Prinsengracht heet die, om precies

te zijn, vlakbij de Leidsestraat – toen een gesloten Chrysler stopte en langs het water parkeerde. Voorin zaten een man en een vrouw ruzie te maken, wat we duidelijk konden horen, omdat de portieramen openstonden. Ineens sprong de dame er boos uit en liep driftig naar de ingang van een restaurant op de hoek van de Leidsestraat. De man, met een broek en een shirt aan, haar achterna. Kort daarop kwamen ze allebei weer naar buiten, nog steeds ruziemakend, en verdwenen de straat in, de hoek om. Op dat ogenblik was de gracht geheel verlaten, en toen we langs de Chrysler liepen, zagen we dat de contactsleutel in het slot was blijven zitten. Wij sprongen erin, startten de motor en reden de stad uit, de kant van Utrecht op. Mijn vriend Jan hier, zat achter het stuur. Ik begon door de wagen te neuzen en toen ontdekte ik dat de jas van de man die de auto had geparkeerd, op de achterbank was blijven liggen. In die jas zat een portefeuille en in die portefeuille een heel dik pak bankbiljetten...'

Arie stopte even. Een lichte bries woei over het balkon naar binnen en liet de gele gordijnen even opwapperen. Het verhaal begon mijnheer Pereira nu blijkbaar te interesseren, want hij zei:

'Dus je vond een hoop geld in die portefeuille. Hoeveel?'

'Ik weet het niet precies meer...'

'Ongeveer zestienduizend gulden,' vertelde Jan vlot. Arie haalde diep adem; fantaserend met zijn onschuldige gezicht.

'Nu moet u weten, mijnheer Pereira, dat wij altijd van plan waren geweest, zo gauw we de kans kregen, voorgoed naar het buitenland te gaan. Wij hebben allebei nogal een avontuurlijke aard, ziet u. Maar dat kun je niet doen zonder geld. En hier vonden we geld. We namen die bankbiljetten uit de portefeuille, stopten dat lege ding terug in de jas, zetten de Chrysler ergens in een dennenbos en liften in de loop van de nacht terug naar Amsterdam.'

Pereira mepte met de vuist op zijn dijbeen.

'Dat is nu allemaal best. Maar hoe kwamen jullie nu op dat motorjacht 'Surfpride' terecht?'

Arie prikte een mollige vinger door de lucht naar hem toe.

'Dat ga ik u nu vertellen. Wij zeiden de volgende dag thuis, dat we een zeiltochtje gingen maken, pakten wat kleren bij elkaar, namen onze paspoorten mee en wandelden de Zeedijk op. De Zeedijk, bij ons in Amsterdam, is de zeemansbuurt. Daar gingen we in een paar cafés een glaasje prik drinken en vroegen zo links en rechts of niemand een mogelijkheid wist om illegaal met een schip naar Afrika of Ame-

rika te worden gesmokkeld. En het duurde niet lang, of er kwam een man naar ons toe die zei dat er wel een kans was, maar dat zoiets een smak geld zou kosten.'

Peraira stond blijkbaar blikken van verstandhouding te wisselen met de man achter beide jongens.

'Stop!' zei Peraira. 'Hoeveel geld kostte dat?'

'Zesduizend gulden. Drieduizend de man. Dan zouden we zogenaamd als toeristen mee kunnen varen op een jacht dat via Lissabon en de Azoren over zou steken naar de Verenigde Staten.'

'En dat jacht heette de 'Surfpride'? vroeg Peraira gespannen.

'Precies, mijnheer Peraira. De kapitein was een norse man met een kaak als een bulldog en heette Stevens. Wij ontmoetten hem de volgende dag op de kade, betaalden hem zesduizend gulden, en gingen aan boord. Het schip vertrok nog diezelfde middag.'

Peraira sprong van zijn armzitting overeind en begon woedend het hotelvertrek heen en weer te ijsberen.

'Da's een mooie boel!' zei de stem van de man achter de beide jongens. Hij kwam nu achter de bank vandaan, plofte in een van de grote leunstoelen neer, en sloeg één been over zijn gehaakte arm. Hij droeg een bruine gabardine broek met een groene, kortmouwige trui van dunne wol. Zijn linkerarm was van de pols tot aan de trui mouw vol getatoeëerd met filmsterren, krokodillen, ankers en stoomlocomotieven.

'Heb ik het je niet altijd gezegd!' barstte Peraira los, nog steeds als een nijldige tijger heen en weer lopend.

'Die Stevens kón het eenvoudig niet laten om de boel te verknoeien. Ik draag hem op, naar Engeland te gaan om een jacht op te halen dat we daar hebben gekocht, een paar man bemanning aan te werven en dat jacht op te knappen en hierheen te brengen. Ik betaal hem daar dik voor. En wat doet de eeuwige flessentrekker? Hij verdient er achter mijn rug om duizenden guldens bij door jongens op te scharrelen en die clandestien dit land binnen te smokkelen.'

De man met de getatoeëerde arm zei rustig:

'Dat kun je van Stevens verwachten, baas. Dat verbaast me niks. Maar wat is er met de 'Surfpride' gebeurd en hoe komen die twee vlegels daar op de bank aan uw naam?'

Peraira keerde zich met een ruk naar Jan en Arie toe.

'Wat is er met de 'Surfpride' gebeurd? Daar hebben we in geen dagen iets van gehoord.'

‘Dat zal best,’ antwoordde Arie droog. ‘Dat schip is in een storm gezonken.’

Beide mannen staarden hem aan met halfopen monden. ‘GEZONKEN! Maar hoe komen jullie dan hier?’

Arie haalde weer eens diep adem, want nu kwam het belangrijkste gedeelte van zijn verhaal.

‘We kregen een massa water binnen en de lenspompen raakten verstopt. De radio was onklaar, maar op het laatste ogenblik kregen we hulp van een Amerikaanse marinekotter die in de buurt was. Die had geen naam, maar alleen een nummer: de US 187. Die bracht ons naar de haven van New York, maar Jan en ik werden natuurlijk niet aan wal gelaten, omdat wij geen geldige Amerikaanse visa hadden. En toen zijn we de eerste nacht stiekem van boord gegaan en naar de kant gezwommen.’

De man met de getatoeëerde arm keek beide jongens aan met een begin van bewondering in zijn grijze ogen.

‘Daar moet je óók lef voor hebben.’

‘Lef of niet,’ snauwde Peraira korzelig. ‘Hoe komen ze hier? Weet je mijn naam soms van Stevens?’

‘Nee, mijnheer Peraira. Dat zit zo: we konden, nadat de US 187 ons eenmaal had overgenomen, natuurlijk niet meer stiekem hier het land binnen worden gesmokkeld. Dus daar aan boord vroegen we Stevens, die natuurlijk als Amerikaan wél aan wal kon gaan, of die ons niet kon helpen aan valse Amerikaanse legitimatiepapieren, en hij zei dat dat wel ging, als we eerst maar op eigen houtje zorgden, dat we aan wal kwamen.’

‘En als jullie geld hadden, zeker?’ zei de getatoeëerde man droogjes. Arie knikte:

‘Precies. We hadden nogal wat geld over, en dat vertelden we hem. Dan moesten we hem, als we het klaarspeelden de haven ongemerkt over te zwemmen, ontmoeten in een zeemanscafé op Second Avenue, dat ‘The Seven Seas’ heette.’ De getatoeëerde man knorde en knikte.

‘Ken dat ding. Met een driemaster in het raam.’

‘Dat is het. Wel, wij lieten ons, toen het donker was, langs de ankerketting afglijden, het water in en zwommen naar de kant. Daar versierden we wat droge kleren door te zeggen dat we in de haven waren gevallen en gingen toen naar dat café, waar we kort daarna Stevens zagen binnenkomen. Wij gaven hem ons geld en hij zei dat het een dag of wat zou duren vóór we die papieren konden krijgen. Die

moesten nog gemaakt worden, of zoiets. Maar intussen wilde hij ons blijkbaar niet los door New York laten rondlopen en daarom nam hij ons in een taxi mee naar Long Island.’

Peraira sprong zowat een halve meter van het gele tapijt op.

‘WAT! Nam die kaffer jullie mee naar Brightwaters?’

Arie’s blauwe ogen waren nog nooit zo breed en onschuldig geweest.

‘Naar Brightwaters, Long Island, ja. Naar een groot huis van een mijnheer Juan Cardozo.’

Peraira en de getatoeëerde man staarden elkaar aan, enkele tellen sprakeloos van verbijstering.

‘Snap je nou zo’n kaffer!’ gromde Peraira dan, zijn vuisten ballend. ‘Als ik die Stevens toch weer eens in mijn vingers krijg!’ Hij wendde zich weer tot beide jongens:

‘Maar wat toen? Wat tóén? Hoe ben je mijn naam te weten gekomen?’

‘Nou dat was helemaal niet moeilijk, mijnheer Peraira. Er begon daar meteen een verschrikkelijke herrie. Ze hadden daar nóg een Amerikaanse jongen vastzitten, die Bob Evers heette.’

‘Ja, dat weet ik. Een geval met een telegram. Daar heeft Cardozo me nog over opgebeld. Maar daarna heb ik totaal niets meer gehoord. Wat is er toen gebeurd?’

Arie haalde de schouders op:

‘Dat is juist zo geheimzinnig, mijnheer Peraira. Cardozo brulde tegen Stevens dat die ons nooit mee naar Brightwaters had mogen nemen, omdat het niemand wat aanging waar die papieren vandaan kwamen.’

‘Ja, allicht!’ gromde de getatoeëerde man.

‘Nou Cardozo stuurde ons regelrecht terug naar New York. Hij gaf ons wat Amerikaans geld voor een hotel en zei dat we daar moesten wachten en ons niet op straat laten zien tot iemand ons die valse papieren kwam brengen. Dus wij terug naar een hotelletje in New York. Maar er kwam helemaal niemand.’

‘Geen bericht? Geen papieren?’

Jan en Arie schudden het hoofd.

‘Helemaal niets. Toen is Jan teruggegaan naar Brightwaters om te kijken hoe het zat en toen was er niemand meer te vinden. Het hele huis was leeg en het zag eruit of er in geen dag iemand was geweest. Maar alle ramen en deuren stonden open.’

Peraira was nu razend opgewonden.

‘Dáárom heb ik natuurlijk alsmaar geen gehoor gekregen als ik op-

belde! Maar waar zijn die mensen dan gebleven? Cardozo woonde daar. Met een grote, sterke vent die Duff heette.’

Arie spreidde zijn mollige armen uit en haalde de schouders op:

‘Spoorloos verdwenen, voor zover wij weten.’

‘Maar hoe ben je dan mijn naam te weten gekomen, voor de duivel?’

‘Omdat Stevens en Cardozo en Duff onderling ruzie maakten. Ze hadden het telkens over u en Cardozo wilde u hier opbellen in het Lincolnhotel. Dus toen we de tweede keer in dat lege huis niemand vonden, zijn Jan en ik maar hierheen gekomen. U bent toch de baas, nietwaar?’

Peraira begon nu werkelijk een beetje wit om zijn neus te worden. Hij begon nu pas goed te beseffen, naar het scheen, in wat voor gevaarlijke positie hij was geraakt.

‘Maar wat... wat komen jullie nu hier doen? Mij waarschuwen?’

Arie keek hem twee tellen lang met openhartige, blauwe ogen aan. Zelden in zijn leven had hij zulk een lol gehad als op het ogenblik.

‘Welnee, mijnheer Peraira. Wij komen u vragen of u ons niet aan die vervalste legitimatiepapieren kunt helpen. U bent toch de baas van Stevens en Cardozo? U is toch de baas van die organisatie?’

In de doodse stilte, die daarop volgde, voegde Jan Prins eraan toe:

‘En zonder valse papieren kunnen we niet blijven rondlopen ziet u. Als een politieagent ons op straat ondervraagt, zijn we de klos.’

‘En dan...’ zei de getatoeëerde man zacht en op zangerige toon, ‘dan, baas... zijn wij óók de klos. Die jongens weten véél te veel. Dank zij de stommiteiten van die Stevens.’

Peraira plofte in een armstoel neer en klemde de handpalmen tegen zijn slapen.

‘Hou allemaal je koppen, jullie. Laat me denken. Ik moet vlug en hard nadenken.’

‘Goed, mijnheer Peraira,’ zei Arie zoet.

Een nieuwe, hete windvlaag liet de gele gordijnen opbollen. De warme bries had de licht ziltige geur van de Atlantische Oceaan die achter de palmen deinde... diezelfde oceaan waarover Jan en Arie enkele dagen geleden, in geheime samenwerking met de agent Masters van de FBI, naar Amerika waren gekomen. Peraira zat heel vlug en hard na te denken. De getatoeëerde man zat tussen zijn tanden te sissen. Hij leek ook niet bijzonder in zijn sas met wat hij zojuist had gehoord.

Arie en Jan waren bijzonder benieuwd wat er nu met hén tweeën zou gaan gebeuren.

Surprises voor de FBI

In de schaduw van de palmbomen die het grote parkeerterrein voor het Lincolnhotel omzoomden, stond een donkerblauwe Buick, waarvan de glanzende lak overdekt was met een floers van stof. Alle ramen van de grote auto waren opengedraaid, maar toch was de hitte binnen in de gesloten wagen zo groot, dat Masters en Bob Evers, die naast elkaar voorin zaten, zich voortdurend het zweet van het voorhoofd moesten vegen.

‘Die moderne auto’s zijn voorzien van alles wat je maar bedenken kunt,’ bromde Masters, nijdig meppend naar een vlieg die naar binnen was komen zoemen.

‘Maar ik wou dat iemand eens op het idee kwam een speciaal zomermodel te construeren met ingebouwde koelinrichting.’

Bob Evers keek op het dashboardklokje, dat kwart over drie aanwees.

‘Jan en Arie zijn nu al anderhalf uur daarbinnen. Zij schijnen heel wat af te kletsen.’

Masters, die het laatste kwartier wat zenuwachtig met zijn vingers op het witte stuurwiel had zitten trommelen, veegde opnieuw met een vochtige zakdoek over voorhoofd en hals.

‘Van afwachten krijg ik altijd de zenuwen. Daar komt nog bij, dat ik niet weet wat voor soort vent die Pereira is. Achteraf vraag ik mij af of het wel verantwoord was, die twee jongens op hun dooie eentje het hol van de leeuw binnen te sturen.’

Bob schokschouderde even en veegde met een vinger een laagje fijn stof van de bovenrand van het portier. ‘Dat is nu het laatste waar ik mij zorgen over maak. Wij hebben wel voor hetere vuren gestaan. Bovendien: wat kan er nu gebeuren op een rustige middag in een zo degelijk hotel als dit? Die Pereira is zich natuurlijk een aap geschrokken en zit waarschijnlijk links en rechts te telefoneren. En misschien heeft hij een kortegolfzendertje ergens in zijn bagage en is hij per radio waarschuwingen aan het versturen naar andere onderdelen van zijn organisatie.’

Masters knorde nadenkend, smeedt een half opgerookte sigaret naar buiten en antwoordde, een tikje korzelig: ‘Opbellen zal hij heus wel niet graag doen, want in een hotel lopen alle interlokale gesprekken

altijd over de centrale, en de juffrouwen daar kunnen alles afluisteren. En een zender in je bagage meeslepen is natuurlijk altijd mogelijk, maar denk nu niet dat je vanuit een hotel als dit zo gemakkelijk contact krijgt met zenders op enige afstand, want deze gebouwen hebben een geraamte van staalbinten, dat bijna alle zendenergie afschermt. Daar komt nog bij, dat het een heel riskant grapje is, in een hotel als dit of op elke andere vaste plaats clandestien te gaan seinen, want hier in Amerika hebben we een zeer goede af luisterdienst met een uitgebreide staf van personeel, dat dag en nacht niets anders doet dan alle golf lengten controleren en clandestiene zenders opsporen. Daar zou ik je mooie verhalen van kunnen vertellen. Tijdens de laatste wereldoorlog hebben we verschillende gevaarlijke spionnen te pakken gekregen doordat hun zenders werden gepeild en opgespoord.' Bob knikte.

'Dat weet ik. Maar natuurlijk staat Peraira, als hoofd van de bende, op een of andere manier met zijn verschillende handlangers in contact. Toen wij in dat huis van Cardozo op Long Island waren, kwamen er telkens per radio berichten binnen...'

Masters viel hem in de rede.

'Ik weet wat je zeggen wil. Natuurlijk staan de onderdelen van de bende door middel van radiozendertjes met elkaar in contact. Ik heb vanmorgen een spoedrapport gekregen van die twee kerels van ons bureau die wij op Cardozo's motorkruiser, de 'Albatros', hebben achtergelaten om alle berichten af te luisteren die binnenkwamen. Uit die berichten, plus uit wat we al wisten, kunnen we vrij aardig opmaken hoe hun organisatie in elkaar zit. Het overbrengen van illegale immigranten naar de Verenigde Staten gebeurt hoofdzakelijk vanuit twee eilanden in de Caraïbische Zee, namelijk: Haïti en Trinidad. Vandaaruit gebeurt het transport bij nacht met zeer snelopende motorboten. Vanuit Mexico zijn er twee manieren. De duurst betalende klanten worden alléén of in plukjes van twee of drie per helikopter 's nachts over de grens gevlogen en aan deze kant neergezet. De minder goed betalende gegadigden worden door een Mexicaanse gids, die de grensstreek op zijn duimpje kent, over land hier binnen gesmokkeld. Dat is natuurlijk veel riskanter, want door de gehele grensstrook heen is er voortdurend controle op wie daar rondlopen. In de loop van een nacht kom je te voet niet ver van een grens weg; dat is nogal duidelijk'

Bob trok nadenkend aan zijn neus.

'Daar heb ik ook over na zitten denken. Is het niet het waarschijnlijkst dat de bende een opvangcentrum heeft ergens een paar kilome-

ter van de grens af, met een auto, waarmee de grensoverschrijders zo snel mogelijk verder het binnenland in worden gebracht?’

Masters schudde beslist het hoofd, met zijn rechterhand de stuurversnellingshandel spelend in- en uitschakelend. ‘Dat geloof ik juist niet, en ik zal je zeggen waarom. Het grootste risico voor elke organisatie die mensen zonder officiële papieren een land binnensmokkelt, blijft altijd het gevaar dat vroeger of later een van die binnengesmokkelde grapjassen wordt opgepakt, en bij een verhoor gaat kletsen over de manier waarop hij het land is binnengekomen. Dat kan natuurlijk elk uur van elke dag gebeuren. Vandaar dan ook, dat het een grondbeingsel is van de bandieten die dit bedrijf beoefenen, om ergens binnen de grens van de Verenigde Staten een vaste operatiebasis te hebben. De illegale immigranten worden geblinddoekt in die motorboten of in hefschroefvliegtuigen geladen, weten niet eens hoe de mensen eruitzien die hen overbrengen, en worden geen twee keer achtereen op dezelfde plaats hier te lande afgezet. Een vast opvangcentrum in de buurt van de grens is een doorlopend gevaar dat zij zeker niet zullen riskeren. Nu is het grappige, dat hun organisatie vrij eenvoudig in elkaar zit. Voor zover wij uit de gisteren en vannacht afgeluisterde berichten hebben kunnen opmaken, zijn hun overbrengers bekend onder nummers, niet met schuilnamen.’

Bob knipte met de vingers:

‘Dat is waar ook! Ik herinner me dat telegram dat kapitein Stevens vanaf de ‘Surfpride’ aan Cardozo verzond.’

Masters dreunde het uit het hoofd op. Bob had al eerder gemerkt dat de FBI-man een fantastisch geheugen bezat; een belangrijk iets voor mensen die dit speurderswerk deden, omdat zij daardoor nooit iets op papier hoefden te zetten, maar alles konden onthouden. Vielen zij onverhoopt in handen van de vijand, dan was uit de inhoud van hun zakken niets van enige waarde op te maken. Dat taperecorder-geheugen stelde Masters nu in staat om het befaamde telegram, door Jan en Arie de nacht van de schipbreuk uit de zee opgevist, uit het hoofd op te dreunen:

*Juan Cardozo Brightwaters Long Island USA Nummer Negen
seint New York herhaal Nummer Negen seint New York stop
vertrokken uit Lissabon alwaar brandstof getankt te 19.47 stop
alles aan boord in goede orde en seinen niet meer voor aankomst
New York stop einde bericht.*

Bob zat aan een velletje van zijn vinger te plukken.

‘Dus die Stevens heette in de bende: Nummer Negen.’

‘Precies. Tot dusver hebben we telegrammen opgevangen die spraken over Nummer Vier, Nummer Vijf en Nummer Elf. Die drie zijn vermoedelijk kapiteins van motorboten uit Haïti en Trinidad, Dan is er nog sprake van Nummer Twee, Zeven en Zes, en die horen in Mexico thuis.’

Bob zat even op zijn vingers te tellen.

‘Als Nummer Elf de laatste is van het span, en er geen hogere nummers meer bestaan, hebben we dus niets gehoord over de Nummers Eén, Drie, Acht en Tien. Zijn die soms met vakantie?’

Masters grinnikte kort.

‘Dat hoeft niet. Mogelijk hebben ze wel ooit bestaan, maar zijn ze dood, of ontslagen, of met ander werk belast. Dit staat echter wél vast, dat elk van die overbrengers een kerel is, die niet gauw schrikt en voor geen klein gerucht je is vervaard. Voor een deel zijn het aan lager wal geraakte vroegere leden van de Amerikaanse Luchtmacht of de Marine, en voor een deel beroepsmokkelaars of een soort gangsters, voor wie in de United States zelf de grond te heet onder de voeten is geworden. Het gaat er ons om, zo gauw mogelijk al die knapen te pakken te krijgen, en dat moet bliksemsnel gebeuren, bij absolute verrassing, want door die kortegolfzenders kunnen zij elkaar in een paar seconden tijd waarschuwen. Dan duikt het hele zaakje onder om ergens anders dit spelletje opnieuw te beginnen en dan blijven we aan de gang. Op Long Island, in dat huis van Cardozo, is het prachtig verlopen. Wij pikten het hele zaakje in hun kuif vóór zij de kans hadden een radiobericht te versturen en wij hebben nu hun motorboot in handen, compleet met boordzender en .dus kunnen we naar hartenlust hun berichten afluisteren.’

Bob begon even te lachen:

‘Jammer dat we niet terug kunnen zenden. Anders hadden we een soort van Amerikaans ‘England-Spiel’ op touw kunnen zetten.’

Masters fronste even en vroeg:

‘Het England-Spiel? Wat was dat ook weer?’

‘Dat hebben Jan en Arie me verteld. Een handigheidje dat een slimme Duitse contra-spionageman had uitgedokterd. Op een gegeven ogenblik kregen de Duitsers, ongeveer nét als wij op Long Island, een geheime agent in handen die de Engelsen samen met een radiozender per parachute boven Holland hadden uitgegooid. De Duitsers gingen

achter die zender zitten en begonnen net te doen of zij de Britse agent waren... En zo viel de ene agent na de andere in Duitse handen.'

Masters begon luid te lachen.

'Ik herinner mij nu het hele verhaal! Maar dat grapje gaat hier niet op en ik ben erg bang, dat de heren die hier aan de andere kant van die kortegolfzenders zitten, ietwat slimmer zijn. Iets in de precieze vorm van de telegrammen die wij opvangen, doet me vermoeden dat er een vuiltje in schuilt: iets in de woordvolgorde, dat ik nog niet heb kunnen achterhalen. Maar die kerels die wij op Long Island hebben gepikt, houden koppig vol dat zo'n vuiltje niet bestaat.'

Bob zat nog een beetje na te grinniken.

'Kan ik me indenken. Zij hopen er natuurlijk op, dat jullie wérkelijk geloven dat er niet op een bepaalde manier wordt geseind, en een Trinidad-Spiel proberen te beginnen. Dan was meteen de hele bende gewaarschuwd.'

'Daar trappen we natuurlijk niet in. Onze grote kans is, dat Jan en Arie, die daarbinnen in het hotel nu al twee uur lang hun verhaal zitten af te draaien, op een of andere manier te weten komen waar Mexicaanse, Trinidadse of andere hoofdkwartieren gevestigd zijn. Dan vallen we een daarvan onverwacht op de nek, precies zoals wij dat in Brightwaters hebben gedaan.' Hij keek naar het dashboardklokje en daarna op zijn polshorloge. 'Over half vier. Ik begin het hoe langer hoe vreemder te vinden. Het begint ernaar uit te zien, jonge vriend Bob, dat je beide strijdmakkers daar worden vastgehouden.'

Bob antwoordde zorgeloos:

'Het zal niet de eerste keer zijn. En het is de beste manier om zoveel mogelijk aan de weet te komen.' Masters schoot plotseling uit zijn afwachtende houding overeind en zwaaide het portier open.

'Blijf jij hier, Bob en hou de hotelingang in de gaten. Ik ga enkele maatregelen nemen. Wees waaks en smelt niet weg.'

'Als je kunt,' antwoordde Bob, met een scheve grijns, 'stuur dan een gecamoufleerde FBI-pantserauto hier langs met een paar staven ijs aan boord.'

'Wie avonturen wil beleven, moet pijn lijden!' antwoordde Masters hardvochtig, en wandelde tussen de rijen geparkeerde auto's door weg in de felle zonneschijn.

Vijf minuten vóór Masters Bob en de donkerblauwe Buick verliet was het volgende telegram voor hem binnengekomen op het plaatselijk Bureau van de FBI in Miami:

Masters dringend afgezonden New York achttien te vijftienhonderd twintig uur motorkruiser Albatros in FBI dok had zojuist explosie aan boord verdere gegevens volgen

Het is meestal zo in het leven, dat de mens zijn grootste stomiteiten uithaalt juist als hij denkt dat hij verschrikkelijk slim doet.

In het geval van de motorkruiser 'Albatros', die de dag te voren in Brightwaters in beslag was genomen en naar de New Yorkse haven overgebracht, ging het precies zo. En tóch was het een stomiteit, die de handige jongens van de FBI moeilijk hadden kunnen vermijden. Het plan dat zij met de 'Albatros' bedacht hadden zat prima in elkaar. Het was natuurlijk duidelijk onmogelijk om de grote motorboot aan de pier bij het verlaten huis van Cardozo te laten liggen. Men kon verwachten dat binnen afzienbare tijd iemand van de bende op Long Island zou komen neuzen, om na te gaan, waarom daar toch geen tekenen van leven meer vandaan kwamen. Die nieuwsgierige verkenner zou natuurlijk ook de motorboot betreden en dus onvermijdelijk ook de twee FBI-mannen ontdekken, die Masters daar aan boord had gezet om de radioberichten op te vangen. Om die reden moest de hele 'Albatros' verdwijnen. Het schip was daarom met volle snelheid naar de haven van New York gevaren, en met behulp van verfspuiten en een ploegje timmerlieden in zes uur tijds onherkenbaar veranderd, hoofdzakelijk door alles eraf te slopen wat niet hard nodig was om het schip drijvend te houden en de zender aan de gang. Op dat ontmantelde karkas zaten nu de twee FBI-radio-experts met slechte humeuren vanwege de moordende hitte en het weinige amusement dat er op het half gesloopte schip te vinden was. Voor een goed begrip van de verrassing waarvoor de FBI spoedig zou komen te staan, dient men te weten, wat er in het beknopte rapport stond dat Cordon, een van de twee radiotechnici aan boord, in de loop van de ochtend aan het hoofdbureau had gezonden.

Voorlopig rapport.

De verbinding tussen de onderdelen van organisatie 'Sneeuwbal' wordt onderhouden met kortegolfzenders, uitgerust met een handig bedacht 'Scramble'-systeem. De berichten, van deze zenders uitgaande, worden door minstens vier en vermoedelijk vijf stoorgeluiden vervormd, welke stoorgeluiden door vier, respectie-